

Sygn. akt VIII C 1213/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Bank (...) Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko W. F.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego W. F. na rzecz powoda A. Bank (...) Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6.832,30 zł (sześć tysięcy osiemset trzydzieści dwa złote trzydzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego W. F. na rzecz powoda A. Bank (...) Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.503 zł (dwa tysiące pięćset trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1213/17

UZASADNIENIE

W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu W. F., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę 6.832,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pozew k. 2-3)

W dniu 23 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VI Nc-e (...)), który utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwany podniósł m.in., że jego zadłużenie z tytułu umowy pożyczki zawartej z A. Bank zostało według niego całkowicie spłacone w 60 ratach równych.

(nakaz zapłaty k. 5, sprzeciw k. 4, postanowienie k. 12)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. Pełnomocnik powoda zakwestionował twierdzenia pozwanego co do spłaty zobowiązania wynikającego z zaciągniętej w dniu 21 grudnia 2009 roku umowy pożyczki nr (...). (pismo procesowe k. 28-31)

Na rozprawie w dniu 28 września 2017 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawił się pozwany wraz z pełnomocnikiem. Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, popierając twierdzenia przywołane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Nadto załączył do akt sprawy reklamacje składane przez pozwanego na okoliczność wadliwego sporządzenia umowy, jak i niewłaściwego harmonogramu wraz z odpowiedzią banku. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia odsetek. (protokół rozprawy k. 97-98)

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku nie stawiła się żadna ze stron postępowania, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 104)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. F. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), zgodnie z treścią której (...) Bank S.A. zobowiązał się do udzielenia pozwanemu pożyczki w wysokości 13.000 zł, którą pozwany zobowiązał się spłacać wraz z odsetkami w 60 ratach równych, na zasadach i warunkach określonych umową (§ 1).

Strony uzgodniły, że z kwoty pożyczki zostanie pobrana kwota 650 zł tytułem opłaty przygotowawczej, kwota 1.404 zł tytułem jednorazowych kosztów ubezpieczenia na życie oraz kwota 156 zł jako jednorazowa opłata tytułem kosztów ubezpieczenia od utraty pracy (§ 1 ust. 4). Umowa pożyczki była oprocentowana według stałej stopy procentowej, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 15,7 % w skali roku (§ 2). Ponadto strony ustaliły, że odsetki od zadłużenia przeterminowanego będą naliczane od dnia, w którym spłata miała nastąpić do dnia poprzedzającego jego spłatę, zaś oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego będzie zmienne i nie wyższe od odsetek maksymalnych (§ 3 ust. 2 i 3). Spłaty rat kapitałowo-odsetkowych pożyczkobiorca zobowiązał się dokonywać zgodnie z terminami i wysokością określoną w doręczonym aktualnym harmonogramie spłaty (§ 4 ust. 1).

Umowa wskazywała, że całkowity koszt pożyczki, naliczony szacunkowo wyniesie 6.448,80 zł (§ 5 ust. 2). Na całkowity koszt pożyczki składały się: opłata przygotowawcza w wysokości 650 zł oraz należne odsetki w wysokości 5.798,80 zł (§ 5 ust 2).

Nadto szacunkowa wysokość kosztów poniesionych przez pożyczkobiorcę w przypadku niewykonywania przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym kosztów upomnień lub wezwań do zapłaty, kosztów sądowych i postępowania egzekucyjnego – została określona w (...) o kosztach sądowych i postępowania egzekucyjnego stanowiącej załącznik do Umowy (§ 5 ust. 5).

W dniu 21 grudnia 2009 roku pozwany otrzymał harmonogram spłaty pożyczki, który obejmował spłatę kwoty pożyczki w wysokości 13.000 zł w 60 równych ratach kapitałowych po 216,67 zł każda – bez uwzględnienia należności odsetkowych. Termin płatności pierwszej raty został określony na dzień 15 stycznia 2010 roku, zaś ostatniej na dzień 15 grudnia 2014 roku.

Pożyczka została pozwanemu wypłacona na rachunek bankowy wskazany w umowie pożyczki. (umowa pożyczki k. 32-36, harmonogram spłaty k. 37-38, okoliczności bezsporne)

W dniu 25 lipca 2013 roku pozwany powziął informację z aktualnego harmonogramu spłaty o konieczności zapłaty na rzecz powoda z tytułu zawartej w dniu 21 grudnia 2009 roku umowy pożyczki – ostatniej raty w wysokości 8.967,31 zł do dnia 22 grudnia 2014 roku.

W piśmie opatrzonym datą 23 sierpnia 2013 roku powód wyjaśnił pozwanemu kwestię błędnego naliczenia wysokości raty pożyczki i poinformował o sposobie zaksięgowania dotychczasowych wpłat pozwanego, a także konieczności spłaty pozostałego zobowiązania. Jednocześnie zwrócił się do pozwanego o kontakt z przedstawicielem powoda w

celu umożliwienia restrukturyzacji pozostałego do spłaty zobowiązania. (reklamacja k. 96, pismo powoda k. 94-95, okoliczności bezsporne)

Pozwany dokonywał spłat rat kapitałowych zaciągniętej pożyczki, pierwszą wpłatę zaksięgowano w dniu 13 stycznia 2010 roku, zaś ostatnią wpłatę w dniu 23 grudnia 2014 roku. Pomimo uzyskanej od powoda informacji dotyczącej faktycznej wysokości zobowiązania do spłaty oraz sposobie księgowania dokonywanych wpłat, pozwany nie uiszczał spłat całości zobowiązania z tytułu zaciągniętej pożyczki nr (...), tj. raty pożyczki powiększonej o należność odsetkową. Dokonane przez pozwanego spłaty rat pożyczki wg harmonogramu z dnia 21 grudnia 2009 roku zostały zaliczone przez powoda w zakresie należności odsetkowych, zaś pozostałą nadpłatę zaksięgowano na poczet kapitału. (wydruk z historii rachunku bankowego k. 42-86, okoliczności bezsporne)

W dniu 26 lipca 2016 roku powód skierował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 6.818,08 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. (dowód: kserokopia wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 39-41)

W dniu 3 sierpnia 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. nr (...), w którym stwierdzono, że w księgach rachunkowych (...) Banku S.A. W. F. posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 6.832,30 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 21.12.2009 roku, które obejmowało: kapitał w kwocie 5.797,25 zł, odsetki od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 958,98 zł oraz opłaty umowne w kwocie 76,07 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. k. 46)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie postanowienia zawartej przez strony umowy pożyczki oraz przepisy Kodeksu cywilnego, w szczególności dotyczące umowy pożyczki (art. 720 – 724 k.c.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwany w toku procesu nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umowy pożyczki nr (...). W. F. zajął stanowisko, zgodnie z którym twierdził, iż spłacił całość zaciągniętej pożyczki, jednocześnie powołując się na nieprawidłowy sposób sporządzenia zawartej umowy, jaki i harmonogram spłaty.

Toteż osią sporu w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy pozwany w istocie dokonał całości spłaty zaciągniętego w powodowym banku zobowiązania.

Bez wątplenia umowa pożyczki nie musi być oprocentowana, co zresztą znajduje potwierdzenie w wyżej przywołanych przepisach Kodeksu cywilnego. W konsekwencji oprocentowanie należy się pożyczkodawcy tylko wówczas, gdy zostało ono wprost przewidziane w umowie. Z ustalonego stanu faktycznego jasno wynika, że przedmiotowa umowa, którą załączono do akt niniejszej sprawy, precyzyjnie i w sposób nie budzący wątpliwości określała wzajemne prawa i obowiązki stron. Zawarta między (...) Bank S.A. a W. F. umowa pożyczki ustalała wysokość oprocentowania (§ 2), nadto wskazywała na konkretny koszt należności odsetkowych, które ustalono na kwotę 5.798 zł (§ 5 ust. 3). Pozwany złożył własnoręczny podpis na umowie pożyczki, przystając na zawarte w niej ustalenia.

W tym miejscu podkreślić wypada, iż odsetki kapitałowe należne są za czas od powstania zobowiązania do jego wymagalności, jako wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy. Wskazać także trzeba, że przepisy Kodeksu cywilnego o umowie pożyczki nie przewidują roszczenia o odsetki kapitałowe. Do powstania takiego roszczenia konieczne jest stosowne

i jasno określone postanowienie umowne, co w ocenie Sądu bez wątplenia miało miejsce na gruncie omawianej sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 czerwca 2016 r., I ACa 1815/15).

Bezspornym pozostaje fakt, iż pozwany spłacał swoje zobowiązanie względem pożyczkodawcy, zgodnie z harmonogramem spłaty otrzymanym w dniu 21 grudnia 2009 roku. Jednakże, co wynika wprost z treści przywołanego harmonogramu, wyliczona w nim rata obejmował jedynie kwotę kapitału, bez uwzględnienia należności odsetkowej (rubryka odsetki wskazywała na kwotę 0,00 zł). Zatem powód miał prawo dochodzić swojego wynagrodzenia w postaci należności odsetkowych, zgodnie z treścią zawartej umowy, mimo że to jego błąd skutkowało niewłaściwym wyliczeniem wysokości raty pożyczki.

Ponadto warto zwrócić uwagę, że zgodnie z § 4 umowy strony przedmiotowej umowy ustaliły, iż spłaty rat kapitałowo-odsetkowych pożyczkobiorca będzie dokonywać zgodnie z terminami i wysokością określoną w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat. Pozwany

w treści reklamacji z dnia 25 lipca 2013 roku przyznał, że otrzymał aktualny harmonogram spłaty, który przewidywał płatność ostatniej raty na dzień 22 grudnia 2014 roku na kwotę 8.967,31 zł.

Jednocześnie należy mieć na względzie fakt, iż skutkiem złożonej w lipcu 2013 roku reklamacji było przedstawienie pozwanemu możliwości polubownego rozwiązania zaistniałego problemu. Powód zaproponował pozwanemu kompromisowe rozwiązanie polegające na konieczności kontaktu z oddziałem banku i wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Pozwany nie skorzystał jednak z takiej opcji, nie podjął żadnych działań w tym kierunku, mimo że leżało to w jego interesie. Wszak niewywiązywanie się z umowy w należyty sposób rodziło dla niego określone konsekwencje, chociażby w postaci podjęcia działań windykacyjnych, czy w efekcie skierowania sprawy na drogę sądową. Niewątpliwie skutecznie podjęta restrukturyzacja istniejącego długu umożliwiłaby wprowadzenie zmian w zakresie pierwotnych warunków spłaty zadłużenia, z jednoczesnym dostosowaniem obciążeń do bieżącej sytuacji finansowej pozwanego i w efekcie mogłaby doprowadzić do spłaty zadłużenia, bez konieczności wszczynania jakichkolwiek działań windykacyjnych, czy finalnie postępowania sądowego. Pozwany nie podjął jednak w tym zakresie żadnych kroków, pozostając w nieuzasadnionym przekonaniu o braku konieczności spłaty powstałego długu i spłaty pożyczki według pierwotnego harmonogramu.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy, umowa pożyczki trwa dopóki biorący pożyczkę (pożyczkobiorca) nie zwróci kwoty otrzymanej w wykonaniu umowy od dającego pożyczkę (pożyczkodawcy). Jeżeli zatem z umowy stron nie wynika nic innego, to odsetki określone w tej umowie jako wynagrodzenie za korzystanie z pieniędzy pożyczkodawcy należą się, co do zasady, w tej samej wysokości jak umówiona przez cały czas trwania umowy. Umowa zaś trwa od chwili jej zawarcia, wzmocnionego wydaniem przedmiotu pożyczki (argument z art. 722 KC) aż do jej zwrotu, niezależnie od tego, że strony określiły w umowie, kiedy ten zwrot powinien być nastąpić, a w rzeczywistości nie nastąpił. Niesłuszne jest zatem twierdzenie, że odsetki umowne należą się tylko od chwili zawarcia umowy do terminu jej umówionego zwrotu, a za dalszy okres należą się odsetki ustawowe. (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 17 września 2015 r., II CSK 581/14).

Toteż Sąd nie podzielił zgłoszonego przez pozwanego na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku zarzutu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem, bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że roszczenie z tytułu umowy pożyczki nr (...) nie uległo przedawnieniu, gdyż powód wytoczył powództwo przed upływem 3-letniego terminu przedawnienia – roszczenie stało się wymagalne z dniem 22 grudnia 2014 roku. Tym samym powód wytaczając powództwo w dniu 3 sierpnia 2016 roku, przerwał bieg terminu przedawnienia, zgodnie z treścią art. 118 k.c., art. 120 § 1 k.c. i art. 123 § 1 pkt 1 Kodeksu cywilnego.

Reasumując, przeprowadzone postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu, dowiodło, że pozwany nie dokonał całości spłaty zaciągniętego zobowiązania z tytułu umowy pożyczki nr (...).

W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem, jakie Sąd Najwyższy przedstawił w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (w sprawie I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/ 76), zadaniem Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego W. F. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6.832,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości. Powód wygrał spór w 100 %, a pozwany przegrał w 100 %. Pozwany winien zatem zwrócić powodowi koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jego słuszných praw (art. 98 § 2 k.p.c.).

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 86 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda wykonywanego przez radcę prawnego w kwocie 2.400 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.503 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.